

ת"פ 69144/02/19 - מדינת ישראל נגד אלון לוי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 69144-02-19 מדינת ישראל נ' לוי

לפני כבוד השופט איתי הרמלין
המאשימה:

מדינת ישראל
ע"י עו"ד דנה עסיס שנער

נגד

אלון לוי

הנאשם:

החלטה בטענת אין להשיב לאשמה ובטענת הגנה מן הצדק

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של השטת כלי שיט במרחק הקטן מ-300 מטר מקו שפל המים (קו החוף) לפי תקנה 68(ב) לתקנות הנמלים (בטיחות השיט), תשמ"ג-1983.

2. עם סיום פרשת התביעה העלה הנאשם טענת אין להשיב לאשמה. עיקרי הטענה הם אלה:

א. המדינה לא הוכיחה מה היה מרחק הסירה שהשיט מהחוף. זאת, כיוון שלא נמסרו פרטים מספקים אודות מכשיר מדידת המרחק וחווות דעת בעניינו, כך שלא מתקיימים לגבי המדידה התנאים הנדרשים בפסיקה לשם קבלת ממצאי מדידה במכשיר אלקטרוני, וכיוון שלא ניתן להסתמך על אמדן המרחק של השוטר הימי שרשם את הדו"ח משום שמדובר בגרסה כבושה שנמסרה רק בחקירתו החוזרת של העד בבית המשפט. כגרסה שאין לה אזכור בחומר החקירה ממילא גרסת האמדן גם אינה קבילה. יתר על

כן, השוטר עצמו ציין שלא היה רושם דו"ח רק על בסיס האמדן.

ב. המדינה לא התמודדה עם טענת הנאשם שלפיה לא הפר את התקנה האוסרת שיט קרוב לחוק כיוון שמתקיים לגביו סייג הנוגע לסירות דיג מכוח נוהל בעניין רשיונות דיג של משרד החקלאות. בהקשר זה הזכיר הנאשם שבמהלך שמיעת הראיות סברה התביעה כי עליה להזמין עד מרשות הספנות, אך לבסוף לא עשתה כן.

3. המדינה טוענת כי יש לדחות את טענת הנאשם לנוכח המבחנים המחמירים לקבלת טענת אין להשיב לאשמה. הראיות שהובאו, ובהן עדויות השוטר והמתנדב שהיו על הספינה והדו"ח שנרשם ונספחיו, מבססות לטענתה את הטענות שלפיהן מרחק הסירה מן החוף היה קטן מ-300 מ' ולא חל בעניינה הסייג הנוגע לסירות דיג ומחייבות דחיית הטענה שאין להשיב לאשמה.

4. בחינת הטענות והראיות מחייבת לדחות את טענת אין להשיב לאשמה שהעלה הנאשם, וזאת משום הרף הראיתי הנמוך הנדרש מן המדינה כדי לצלוח טענת אין להשיב לאשמה. כדברי השופט מאיר שמגר בע"פ 732/76 **מדינת ישראל נ' רפאל כחלון** (1977):

"בית-המשפט לא יטה אופן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל, ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור: כך נקבע בשעתו, באנגליה, בגדר ככלל של פרקטיקה (NotePractice), כי את הטענה אשר לפיה אין להשיב לאשמה ניתן להעלות, בעיקר, בהתקיים אחד משניים אלה: א. כאשר לא הובאה עדות כלשהי כדי להוכיח יסוד חיוני ומרכזי של האשמה, או ב. כאשר הסתבר בעליל, על פניו, כי כל הראיות שהובאו על-ידי התביעה הן כה בלתי-אמינות עד כי אף ערכאה שיפוטית בת-דעת לא היתה מסתמכת עליהן (1) (1962) E.R. 448 (All). אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות. אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערוך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום (ראה ע"פ 48/42)".

5. אכן כטענת המדינה עדויות השוטרים, הדו"ח שרשמו והמסמכים הנלווים אליו (ת-1/5) מהווים בסיס ראיתי מספק על מנת לדחות את טענת אין להשיב לאשמה. עדויות השוטרים והמסמכים שהוגשו כוללים ראיות למרחק של הסירה מן החוף שהיה קטן מ-300 מ' ולכך שרשיון הסירה היה מסוג "פרטי" ולא "דיג", ולכן לא חל לכאורה ההיתר לסירות מורשות לדיג להתקרב לחוף.

6. כל הטענות שהעלה הנאשם במסגרת טענת אין להשיב לאשמה שנוגעות למשקלן של הראיות בנוגע למרחק השיט מן החוף ולאמינותן של ראיות אלה כמו גם הטענה שלפיה נוהל משרד החקלאות הופך את סירתו לסירה

המורשית לדיג לעניין תקנה 68(ב) לתקנות הנמלים (בטיחות השיט), תשמ"ג-1983 אף שרשיון השיט שלה הוא בסיווג "פרטי" ולא "דיג", הן טענות שמקומן בסיכומים ולא במסגרת של טענת אין להשיב לאשמה. הואיל וטענות אלה עשויות לעלות אם כן שוב בשלב מאוחר יותר, הקפדתי שלא לדון בהן לעומקן ולא להכריע בהן הכרעה סופית במסגרת החלטה זו.

7. לנוכח האמור לעיל, אני דוחה את טענת אין להשיב לאשמה שהעלה הנאשם.

8. הנאשם צירף לטענה כי אין להשיב גם טענה של הגנה מן הצדק שלפי התנהגות התביעה מחייבת ביטולו של האישום, וזאת בשל פעולותיה הבאות:

א. היעדר חומרי חקירה הנוגעים למכשיר המדידה ולתקינות המדידה.

ב. "ניסיון לא ראוי להגניב טיעון" אודות אמדן המרחק מן החוף.

ג. הימנעות מבדיקה מראש של הטענה כי חל במקרה זה הסייג הנוגע לסירות דיג.

ד. "טענת סרק" באחד הדיונים שלפיה רשות הספנות היא הגוף היחיד האחראי להנפיק רשיונות שיט לשם דיג.

ה. הצהרה על בדיקה נדרשת עם רשות הספנות והצורך לזמן עד מגוף זה ונסיגה מכך.

ו. העלאה ביוזעין של טענה לא נכונה אודות מתן רשיונות שיט לשם דיג ספורטיבי אל ידי רשות הספנות.

ז. אי זימון לעדות של מי שנתן תעודת עובד ציבור אחרי שהנאשם התנגד להגשת התעודה.

9. המדינה טוענת שיש לדחות את טענת ההגנה מן הצדק כטענה שנטענה בעלמא.

10. איני מוצא כי טענות הנאשם מצביעות על פגם חמור בהתנהלות גורמי אכיפת החוק המצדיק ביטולו של כתב האישום באמצע המשפט מכוחה של ההגנה מן הצדק. חלק מן הטענות הן טענות ראיות מובהקות, חלקן הן ביקורת על מה שנראה כחוסר מקצועיות אך לא אי חוקיות, חוסר הגינות או אי צדק (טענות ג', ה'), חלק אחר של הטענות עוסק בעניינים שטרם התבררו עד תום בשלב זה של המשפט (כל הנוגע לטענת הנאשם אשר לסמכות משרד החקלאות בקשר לרשיונות דיג לעומת סמכויותיה של רשות הספנות). הנאשם יוכל כמובן להעלות את טענותיו גם בעניינים אלה במסגרת הסיכומים במשפט, ולכן לא ארחיב את התייחסותי לטענות השונות.

11. לנוכח האמור לעיל, אני דוחה את הטענה של הנאשם שיש לבטל בשלב זה את כתב האישום מכוחה של ההגנה מן הצדק.

12. אני קובע את התיק להמשך שמיעת הראיות ביום 29.4.2021 בשעה 10:00.

13. המזכירות תשלח החלטה זו לצדדים ותזמן לדיון ב-29.4.2021 בשעה 10:00 את העדים הבאים:

א. עופר בן עזרא, מנהל אגף כלי שיט קטנים ומשיטים, רשות הספנות והנמלים, שדרות פלי"ם 15 א (בניין הטיל) חיפה.

ב. ניר פרוימן, מנהל אגף הדיג במשרד החקלאות, ת"ד 30, בית דגן, 5025001.

14. הנאשם ישלח אף הוא את הזימונים לעדים והתביעה מתבקשת אף היא לסייע בכך.

15. לנוכח העובדה שהמשפט עוסק בעבירה מנהלית ועל מנת לחסוך מזמנם של העדים שהוזמנו מתבקשים הצדדים לבחון אם קיימת אפשרות להגיע להסכמה שתאפשר לחסוך את התייצבותם של העדים לעדות (בין אם מדובר בהסכמה בנוגע לתיק כולו ובין אם בהסכמה הנוגעת לעדים אלה בלבד).

ניתנה היום, כ"ד אדר תשפ"א, 08 מרץ 2021, בהעדר הצדדים.